

Ὁ μὴ ἐπεκεκαλυμμένος διὰ σμάλτου ἔνθ' ἄν.: Ἀσμάλ-
τωτο κοντὶ Λεξ. Δημητρ.

ἀσ-μᾶς ὁ, Εὐβ. (Κουρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.
Μάλαρ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Ἰων. (Κρήν.) Μακεδ. (Κοζ.) Νίσυρ.
ἀσ-μᾶ ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *asma*.

1) Ἀναδενδράς, κληματαρεὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κο-
μοτ. Μάλαρ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Ἰων. (Κρήν.) Μακεδ. (Κοζ.)
Πόντ. (Σάντ.): Ἄσμ.

Ἐχεις μὴλὰ 'ς τὴν πόρτα σου κι ἀσ-μᾶ 'ς τὴ γειτονιά σου,
κάνει σταφύλι ροζακὶ καὶ τὸ κρασί μουσχᾶτο

Κρήν.

Δεῖξι μου τὰ σημάδια σου κ' ἰγὼ νὰ σὶ γνωρίσουν.

— Ἐχον μὴλὰ 'ς τὴν πόρτα μου κι ἀσ-μᾶ 'ς τὴν ἀστριχιά μου
Θράκ. 2) Εἶδος ἡμέρου λαχάνου τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα
εἶναι ἀνοικτὰ Εὐβ. (Κουρ.)

ἀσματικός ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσθηματικός.

Ὁ πάσχων ἐξ ἀσθματος, ὁ μετὰ κόπου καὶ βιαίως ἀνα-
πνέων.

ἀσμίλευτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σμιλευτός < σμι-
λεύω.

1) Ὁ μὴ διὰ τῆς σμίλης ἐξεργασμένος, ἀσκάλιστος
ἐνθ' ἄν.: Ἀσμίλευτες πλάκες Λεξ. Δημητρ. 2) Μεταφ.
ἀκατέργαστος, ἀδούλευτος ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους ἐνθ' ἄν.:
Ἀσμίλευτος λόγος Λεξ. Πρω.

ἀσμιχτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσμιχα ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσμιχτος. Τύπ. ἀσμιχτα καὶ παρὰ
Βλάχ.

1) Χωρὶς ἀνάμειξιν, χωριστά. 2) Ἄνευ συναντή-
σεως, χωρὶς συναπάντησιν, ἐπὶ προσώπων.

ἀσμιχτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσμιχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσμι-
γος ἐνιαχ. ἀσμιγους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀζίνιχτε Τσακων.
ἀνέσμιχτος Λεξ. Δημητρ. ἀνέσμιγος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀμικτος. Τὸ σ διὰ τὸ σμίγω.
Παρὰ Σομ. τύπ. ἀσμικτος.

1) Ὁ μὴ μετ' ἄλλων ἀναμειγνύμενος ἢ ἀναμειγμέ-
νος ἐνθ' ἄν.: Κερὶ καὶ λήδι εἶν' ἀσμιχα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Ταιριάζουνε τ' ἀταίριαστα καὶ τ' ἀσμιχτ' ἀποσμίγουν

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 27. 2) Ὁ μὴ ἐρχόμενος ἢ ἐλθὼν
εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' ἄλλων ἐνθ' ἄν.: Χρόνια ἔχουμε ἀσμι-
χτοι πολλαχ. Οὐλοῦ ἀσμιχα πιρπατοῦν τ' ἀδέρφια αὐτεῖνα
Αἰτωλ. Αὐτεῖν' ἡ γίδα εἶναι ἀσμιχ ἀπ' τ' ἄλλα τὰ πράγματα
αὐτόθ. Τὰ γαλάρια εἶναι ἀσμιχτα μετ' ἀργούδελλα Μήλ. Ἦρθαν
κ' οἱ πιστικοὶ μὲ... τοῖς πλὴθὺ ἀσμιγες καὶ ξεκοψιάρες γίδες
ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 49. Πάντα θά 'μαστε ἀσμιχτοι,
ὅσο δὲ μοῦ πλερώνει τὸ δίκαιο μου Λεξ. Δημητρ. β) Ὁ ἀπὸ
χαρακτῆρος ἀποφεύγων τὴν συναναστροφὴν τῶν ἄλλων,
ἀκοινωνήτος Βιθυν. Ἦπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. Ἦ σημ.
καὶ ἀρχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμπλαχτος, ἀπραχτος 4.

ἀσ-μόφυλλο τό, Θράκ. ἀσ-μόφ'λλον Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσ-μᾶς καὶ φύλλο.

Φύλλον τῆς κληματαρεᾶς.

ἀσμοχόρτι τό, ἀμάρτ. ἀσμουχόρτ' Στερελλ. (Εὐρυτ.)
ἀσμαχόρτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσμα καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν στραμώνιον τὸ κοινὸν (*datura stramonium*)
τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν (*solanaceae*), βότανον κατὰ
τοῦ ἀσθματος. Συνών. πορδόχορτο. [**]

ἀσογιά ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀσουγιά Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσογος.

1) Ταπεινὴ καταγωγὴ, ἀγένεια Θράκ. (Σαρεκκλ.): Δὲ
γλέπ'να τὴν ἀσογιά τους! 2) Ἀνοίκειος συμπεριφορὰ,
κακὸς τρόπος ἐνθ' ἄν.: Εἶδες δὲ ἀσογιά! Σαρεκκλ.

ἀσόγιαστος ἐπίθ. Μέγαρ. ἀσόγιαστους Στερελλ.
(Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σογιαστός < *σο-
γιάζω < σοί.

*Ασογος 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ξένους κι ἀσόγιαστους Ἀράχ.

ἄσογος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσουγους βόρ. ἰδιώμ. ἄσογιος
Μεγίστ. ἄσοος Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ.
κ.ά. ἀσουους Εὐβ. (Στρώπον.) Σάμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σοί.

1) Ὁ μὴ καταλείπων ἀπογόνους Θεσσ.: Πέθανι ἀσου-
γους. 2) Ὁ ἐκ ταπεινοῦ γένους καταγόμενος, ἀγενής, ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ ζώων πολλαχ.: Ἀπὸ ἄσογο ἀνθρωπο τί περι-
μένεις! Πῆρε γυναῖκα ἀσογη πολλαχ. Πὲ τὸν ἀσογόνα νὰ
φοβάσαι! Θράκ. (Σαρεκκλ.) Οὐ ξένους πάντα ἀσουγους Στε-
ρελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ.

Δύσκολον εἶναι - ν- νὰ γενῇ δοῖρον μαλ-λὰ μετὰξι
κι ὁ ἄσοος ὁ ἀνθρωπος νὰ βάλῃ νοῦν καὶ τάξι

Ρόδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀσειργακος. 3)

Ὁ κακῆς ποιότητος ὢν, εὐτελὴς Μακεδ. (Χαλκιδ.): Ἄσμ.

Κι ὅπ' εἶνι μέση κι καλὸ κράτει 'ς τὸν μερτικό σου

κι ὅπ' εἶνι ἄκρα κι ἀσουγον δῶσ' του 'ς τὸν ἀδιρφό σου

(ἐνν. τὸ χωράφι ἢ τὸ ἀμπέλι). 4) Ὁ μὴ δεικνύων τὴν
ἀρμόζουσιν συμπεριφορὰν, κακὸς τρόπος, ἀνάγωγος Θράκ.
(Σηλυβρ.) Ἰμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.). Τὰ παιδιὰ του βγήκαν
ἄσοα Σηλυβρ. Ἀσουγώτιρον πιδὶ ἀπ' τοῦ θ'κότ' δὲν π'στεύουν
νὰ βροῖσκι π'θινὰ Αἰτωλ. Εἶνι ἀπ' ἀσουγους κι ἀπραγους
Ἰμβρ. Συνών. ἀσπίστος 2. 5) Ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος
Σάμ.: Τί ἄσοα πράματα κάν'ς; 6) Ἐστερημένος ἀρμο-
νίας, παράφωνος Γ'Επαχτίτ. Ἰστορ. 28: Καθένα βγάνει ἀσο-
γη φωνὴ ποῦ δὲν σμεῖ μ' ἄλλη.

ἀσόδιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. —. Λεξ. Λεγρ.
Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σοςδιαστός < σο-
διάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ συγκομισθεὶς, ἐπὶ καρπῶν Λεξ. Πρω. Δημητρ.:
Ἀσόδιαστα φασόλια Λεξ. Πρω. Ἀσόδιαστη σταφίδα Λεξ. Δη-
μητρ. Συνών. ἀσυνέμπαστος. β) Ὁ μὴ ἔχων ἐσοδίαν,
ἄφορος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσόδιαστη χρονιά. Συνών. ἀσο-
δος 1. 2) Ὁ μὴ ἔχων προμηθείας, ἀνεφοδιάστος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ.: Δὲν ἔχει σοςδιασμό
εὐτὸ δὲ σπῖτι, ὅλο σοςδιάζου δο κι ὅλον ἀσόδιαστό 'ναι Ἀπύρανθ.

ἄσοδος ἐπίθ. ΝΛύχνου Δάκος 12 ἄσοδη ἡ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σοςδειά.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἐσοδίαν, ἄκαρπος, ἐπὶ ἐλαιῶν ΝΛύχνος
ἐνθ. ἄν.: Ἀσοδη χρονιά. Συνών. ἀσόδιαστος 1 β. 2)
Θηλ. ἄσοδη οὐσ., τὸ ἄφορον ἔτος τῆς ἐλαίας Κέρκ.

ἀσόευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσόιφτους Ἦπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σοευτός < *σοεύω
< σοί.

*Ασογος 2, ὁ ἰδ.

ἀσπίστος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. κ.ά.) —
Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσπίστους Μακεδ. (Βλάστ.) ἀσόη-
τους Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

